

[Tom Bøhnke]

folk. Så kom dette forslag, og det er en anelse bedre – det skal jeg medgive – men det er langtfra godt nok.

Problemet er, at udgangspunktet er helt forkert. Det skinner tydeligt igennem i flere paragraffer og i bemærkningerne, at staten, det offentlige, skal tage sig af børnene. Men sådan er det ikke, børn er nu engang forældrenes. Med hensyn til at bestemme børnenes opholdssted og opdragelse er forældrene de bedste, og er vi ude i nogle af de ekstreme situationer, der har været omtalt, er det min vurdering, at de næstbedste er familien som sådan. Man kunne også gå så langt som til at sige, at f.eks. fadderne ved dåben er de næstbedste, men det benytter man sig ikke af. Når først det offentlige maskineri tromler frem, er ingen gode nok, så skal det offentlige nok overtage alt og sørge for at ødelægge barnet!

Når vi er ude i de ekstreme tilfælde med misbrugsproblemer og lignende, så man er nødt til at tvangsfjerne et barn, skal der arbejdes målrettet og sikkert frem imod en hjemgivelse hurtigst muligt. Men så længe barnet er tvangsfjernet, er det vores krav, at ikke bare forældrene, men også den øvrige familie og pårørende har samværsret med barnet. Det fremgår heller ikke af forslaget, og det er et af de steder, hvor der er store problemer i dag.

Så synes jeg også, jeg savner mulighed for at gå ind og anvende sanktioner over for de forvaltningsmedarbejdere, konsulenter og lignende, der i deres rapporter bringer direkte usandheder frem eller fordrejer sandheden. Der er ingen muligheder for at sanktionere. Uanset om man bliver frikendt i Østre eller Vestre Landsret og får at vide, at afgørelsen var truffet på et forkert grundlag, så man får sit barn hjem igen, er der ikke mulighed for sanktioner overhovedet. Den pågældende medarbejder kan fortsætte. I den forbindelse er det også meget væsentligt, at vi får indført en bestemmelse om, at de pågældende forældre skal have en klækkelig erstatning, hvis det viser sig, at barnet er uretmæssigt fjernet. Penge kan ikke gøre det alene, men de kan dog lindre og være med til at dække mange af de udgifter, man har haft.

Når vi kigger på børn og unge-udvalget, er det jo et faktum, at det bliver både den udøvende og den dømmende magt. Det princip kendes ellers ikke i Danmark, og derfor havde

vi fra Fremskridtspartiets side hellere set, at man havde henlagt afgørelsen til Civilretsdirektoratet med den klausul, at kan parterne ikke blive enige, skal der træffes en afgørelse ved domstolene, som tilfældet er i skilsmissegager. Her kan det godt lade sig gøre, så kan det også lade sig gøre ved tvangsfjernelse af børn, og der bliver mulighed for høring af alle parter.

Vi har allerede været inde på en række andre meget negative ting i forslaget. Med hensyn til brev- og telefonkontrollen er det helt uhørt, at man her fuldstændig tilsidesætter retsplejeloven og laver en særlov på området. Man kan også tvangsindlægge mindreårige på psykiatriske afdelinger efter socialforvaltningens forgodtbefindende, og det siges også, at når barnet er fjernet, har kommunen mulighed for at gå ind i sagen og træffe en række afgørelser om opholdssted, behandling, uddannelse osv. Vil det sige, at man uden at høre barnet eller forældrene har mulighed for at bestemme, at det barn skal have den og den uddannelse? Det synes jeg er helt grotesk. Der skal naturligvis tilføjes, at det skal være i samråd med forældrene og barnet.

Og når barnet så skal hjem igen fra plejefamilien, står der i forslaget, at børn og unge-udvalget i forældremyndighedsindehaverens opholdskommune kan beslutte efter begæring af plejeforældrene, at et barn eller en ung ikke må flyttes eller hjemtages fra privat familiepleje. Hvad har plejefamilien med det at gøre? Det er et sted, man opbevarer barnet, til der er ordnede forhold i hjemmet, plejeforældrene skal ikke have en tøddel indflydelse på, hvornår det barn skal tilbage til sit hjem.

Fru minister, træk forslaget tilbage, prøv igen, og lad os så se et borgerligt, liberalt forslag og ikke det her makværk!

Bente Juncker (CD):

Som flere af ordførerne har været inde på, er der gjort et grundigt forarbejde til dette lovforslag af Graversenudvalget, der blev nedsat i 1988, og da den konservative ordfører var så interesseret i, hvad jeg ville sige i min ordførertale, skal jeg slå fast, at der er da mange gode ting i forslaget, ingen tvivl om det.

Men der er altså to punkter, jeg vil gå nærmere ind på. Det ene drejer sig om brevhemmeligheden. Det er jo helt fundamentalt, at retsplejeloven også må gælde i dette tilfælde.